

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 209/2025
04.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Вићентија Даријевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К 232/24 од 26.07.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-749/24 од 04.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2025. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Вићентија Даријевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К 232/24 од 26.07.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-749/24 од 04.12.2024. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 2К 232/24 од 26.07.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења :

-два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, на штету деце ББ и ВВ, за које му је суд претходно утврдио казне затвора у трајању од по 2 године,

-кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, на штету оштећене ГГ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 4 месеца и

-кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ извршеног на штету оштећених ДД и ЂЂ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 4 месеца,

те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 26.06.2023. године па надаље. Према окривљеном су изречене и мере безбедности забрана приближавања и комуникације са

оштећенима и одлучено је о трошковима кривиног поступка и имовинскоправном захтеву оштећених, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-749/24 од 04.12.2024. године делимично су усвојене жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Зрењанину и бранилаца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Зрењанину 2К 232/24 од 26.07.2024. године преиначена у погледу кривице окривљеног, тако што је окривљени АА ослобођен од оптужбе да је извршио два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, на штету деце малолетне ББ и малолетног ВВ, јер дело за које је окривљени осуђен по закону није кривично дело, а нема услова за примену мере безбедности и отклоњена је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећенима малолетним ББ и малолетном ВВ, као и у погледу одлуке о кривичној санкцији и то тако што му је за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ извршеног на штету оштећене ГГ утврђена казна затвора у трајању од 1 године, а за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ извршеног на штету ДД и ЂЂ утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 7 месеци, док су у преосталом делу жалбе ОЈТ у Зрењанину и бранилаца окривљеног АА одбијене као неосноване и побијана пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Вићентије Даријевић, због повреда закона из члана 439. тачка 2) и 3) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине другостепену пресуду и предмет врати на поновни поступак или преиначи пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1-749/24 од 04.12.2024. године тако што ће окривљеног ослободити кривице и за преостала два кривична дела за која је осуђен.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Вићентија Даријевића је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај,

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП у вези члана 419. ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је дошло до незаконитог коришћења образложења из других судских одлука, а које пресуде нису извели нижестепени судови као доказ у овом поступку.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд је оценио као неосноване, из следећих разлога:

Из списка предмета – записника о главном претресу Основног суда у Зрењанину 2К 232/24 од 25.07.2024. године произлази да је суд у доказном поступку на главном претресу извршио увид у списе предмета Основног суда у Зрењанину Кн 109/19, те прочитао пресуде Основног суда у Зрењанину П2 383/2023 од 18.07.2023. године и П2 459/2023 од 09.10.2023. године, а са чијом садржином се упознао и другостепени суд на претресу одржаном пред истим.

Следствено изнетом, наведене пресуде су изведене као доказ на главном претресу, те се правноснажне пресуде, насупрот наводима захтева, заснивају на доказима изведеним на главном претресу, па је самим тим суд био овлашћен да цени наводе из истих, појединачно и у вези са осталим изведеним доказима, због чега је оцењен као неоснован навод захтева да је суд поступио супротно одредби члана 419. ЗКП и да је тиме на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, коју образлаже наводима да није било места примени института скривљене неурачунљивости, јер је окривљени АА критичном приликом био у стању алкохолне зависности, услед које није био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, односно био је неурачунљив, да је он дугогодишњи лечени зависник од употребе алкохола што произилази из тимског судског психијатријског вештачења од 07.09.2023. године, да је на недвосмислен начин утврђено да на страни окривљеног постоји алкохолна зависност и да се предлаже мера безбедности обавезног лечења алкохоличара, а на шта упућује и исказ сведока ЕЕ из кога се може закључити због чега није било могућности примене скривљене неурачунљивости у односу на окривљеног, а што посебно указује и дата одбрана окривљеног, коју је изнео на поновљеном главном претресу дана 01.07.2024. године.

По налажењу овога суда бранилац окривљеног, иако се формално позива на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, изнетим наводима захтева оспорава оцену доказа и износи своје чињеничне закључке, другачије од утврђених у побијаним пресудама, на којима заснива став да није било места примени института скривљене неурачунљивости, чиме указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, Врховни суд је, захтев браниоца окривљеног АА - адвоката Вићентија Даријевића, у овом делу, оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења опредељује и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која је законом дозвољен

разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, наводи захтева браниоца окривљеног не садрже објашњење у чему се конкретно та повреда састоји, односно не образлаже се на који начин су нижестепени судови правноснажним пресудама учинили означену повреду закона.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељење повреде, због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић